

Kraljestvo Triglava

Za vikend, 25. in 26. julija, vremenoslovci niso bili radodarni z vremensko napovedjo. Napovedovali so dež in nevihte ... Kljub temu smo se člani PD Polet iz Šentruperta odločili za obisk triglavskega kraljestva.

Ime našega kralja gora se je prvič omenilo že leta 1573 in vse do l. 1800 se je v zapisih uporabljalo ime Terglou ali Terglau. Današnje ime se pojavlja po letu 1800 in verjetno pomeni knjižno obliko zapisa. O razlagi imena sta znani dve različici. Prva govori o obliki gore, druga pa naj bi izhajala iz slovanskega triglavega božanstva, ki naj bi imelo sedež na gori.

Prvi vzpon na Triglav so opravili že leta 1778. Danes pregovorno pomeni, da kdor ni bil na Triglavu, ni pravi Slovenec. Da je Triglav naš, slovenski, je zasluga dovškega župnika Jakoba Aljaža, ki je za 1 goldinar kupil vrh in na njem postavil stolp 7. avgusta 1895. Tako je Triglav ubranil pred potujčevanjem. Množično „romanje“ na očak pa je Slovence zajelo ob koncu 19. stoletja.¹

Naša pot se je začela v dolini Kot, do koder smo se pripeljali z avtobusom. Po vseh pripravah smo prisluhnili še osnovnim napotkom glavnega vodnika Damjana in tako se je pričelo. Sprva smo hodili po ravnini in se tako „uhodili“ za kasnejši vzpon. Ravninskega dela je bilo kmalu konec in razvrstili smo se v gosji red. Pot je stekla. Slišati je bilo še pogovor, smeh, a kmalu ga je bilo vse manj. Pohodniki smo opazovali naravo, mogočne skalne gmote in razmišljali o stvareh, za katere v dolini ni časa. Že dolgo se nam ni nudil čudovit prizor šestih gamsov, ki so se pasli dokaj blizu naše poti. Za nas se še zmenili niso. Z nekaj počitki smo po približno petih urah prišli do Staničeve kočice pod Kredarico. Odprl se nam je čudovit pogled na bližnje vršace, ki so žareli v soncu. Po počitku smo imeli še dobro uro do Kredarice. Da je bila letošnja zima darežljiva s snegom, smo hitro ugotovili, saj smo prečili kar nekaj snežišč. Še nekaj poti, klinov in zajl in zagledali smo Kredarico, ki se je še kopala v soncu. Po napovedi vodnikov smo vzpon na vrh nameravali opraviti navsezgodaj v nedeljo. Tudi če ne bi imeli takega namena, v soboto ne bi imelo smisla lesti na vrh, saj so se megle kaj hitro dvigale in pogled na kralja Julijcev je bil zastrt. V koči smo se namestili po sobah in se odpravili na prigrizek, klepet, ogled bližnje okolice. Vreme se je hitro spreminjalo, zato topla oblačila niso bila odveč.

Zjutraj smo se hitro uredili, pojedli in že so vodniki imeli dovolj dela s pripravami za osvojitve vrha. Nekaj pohodnikov, predvsem otroke, so navezali, nekaterim dali pasove za osebno varovanje, nekateri pa so šli brez posebnih pripomočkov. Čelada je bila obvezna za vse. Vzpon smo opravili v uri in pol. Z vrha smo občudovali bližnjo in daljno okolico. Pogled je bil neponovljiv. Prvopristopniki so bili še nagrajeni s planinskim krstom in tako so postali pravi Slovenci. Po počitku in obveznem skupinskem slikanju smo se spustili do Kredarice, pobrali odloženo prtljago in pričeli s spustom. Pot do Staničeve kočice smo že poznali, od tam naprej pa je bila več ali manj uganka. Za Cmirom se je pričel najtežji del poti (za nekatere), melišče, dolgo, kot da ga ne bo nikoli konec. Eni so ga imeli za malo malico, za nekatere pa je bil ... Bolje, da vsega, o čemer sem razmišljala, ne napišem.

Še pred vstopom na melišče, pa so vodniki, Damjan, Franci, Jože, Vinko, Bojan, Viki, imeli praktično vajo. Stena in sneg sta bila namreč ločena in trimetrška globinska razpoka bi lahko pomenila kakšno nevšečnost. Staknili so glave (po pregovoru - več glav, več zelja) in našo pot izvrstno zavarovali. Z njihovo pomočjo je vsa skupina prešla zahtevni del.

Končno smo bili na gozdni cesti, po kateri je bilo hoditi v primerjavi z meliščem pravi balzam. Spodaj nas je že čakal avtobus. V Mojstrani smo si potešili žejo, pri Trebušniku pa lakoto. S prijetnimi doživetji smo se vrnili v domače zavetje.

Marija

1 Pilz, Ingrid, Čudoviti svet Julijskih Alp, Ljubljana: Mladinska knjiga 1993, str. 126.